

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Τα Σύμβολα θέλουν Συμβολική Αντιμετώπιση

Θα αναβάλλω και σήμερα την συνέχιση της ανάλυσης εις βάθος των εξελίξεων στην περιοχή της πρώην Γιουγκοσλαβίας για να ασχοληθώ με πιεστικά θέματα αμέσου επικαιρότητας. Την προηγούμενη Δευτέρα ήταν η ουσιαστική σημασία του κεφαλαιώδους στρατηγικού σφάλματος στην κυβερνητική προσπάθεια αντιμετώπισης του ασφαλιστικού ζητήματος. Σήμερα το θέμα είναι η επίσκεψη του Πάπα στην Ελλάδα.

Οι αναλύσεις αυτές που κάνω σε διάφορους τομείς της σύγχρονης πραγματικότητας (γεωπολιτικούς, στρατηγικούς, οικονομικούς, κοινωνικοπολιτικούς, θρησκευτικούς, πολιτισμικούς) εκφράζουν, σε επίπεδα γενικώτερα ή περισσότερο συγκεκριμένα κατά περίπτωση, την θεμελιώδη τριπλή γραμμή της σκέψης μου. Πρώτον, η αποκαλυπτική λειτουργία του (Ελληνικού) Λόγου: ο Λόγος εκφέρει το όν, την ουσία της ύπαρξης, την φύση και την διαμόρφωση της πραγματικότητας. Δεύτερον, η πρακτική λειτουργικότητα του Λόγου: θεωρητική γνώση και συγκεκριμένη εμπράγματος εφαρμογή είναι δυο όψεις του αυτού πράγματος, της αποκαλυπτικής λειτουργίας του Λόγου, στην οποία ακριβώς εδράζεται η λειτουργική χρηστικότητά του. Και τρίτον, η μαξιμαλιστική ερμηνευτική ισχύς του λόγου της αλήθειας του όντος: οι ίδιες αρχές, με το να εκφράζουν την βαθύτερη ουσία της πραγματικότητας, έχουν το ευρύτερο δυνατό φάσμα εφαρμογής στους διάφορους τομείς των φαινομένων, μέσα στους οποίους φανερώνεται η ουσία του όντος.

Αυτές είναι γενικές διατυπώσεις, που το νόημά τους θα γίνει απτότερο με την ανάπτυξη του συγκεκριμένου θέματος που ακολουθεί.

Σε μια βαθύτερη ανάλυση των φαινομένων, αποδεικνύεται πάντοτε ότι η ποικιλία που εκ πρώτης όψεως παρουσιάζεται να τα διακατέχει αποτελεί την επιφάνεια της οποίας η εσωτερική λογική διέπεται από κοινές αρχές και κοινούς δυναμικούς άξονες. Επί του προκειμένου, η ίδια φορτισμένη αρνητικότητα που η επίδραση της ιστορικής Ευρώπης έχει πάνω στην στρατηγική ασφάλεια του οικείου μας γεωπολιτικού χώρου (της Εγγύς

Ανατολής, δηλαδή του ΒαλκανοΜικρασιατικού γεωπολιτικού πεδίου), η ίδια φορτισμένη αρνητικότητα ασκείται και στις κοινωνικές και οικονομικές εξελίξεις εδώ, όταν κατευθύνονται από την ιστορική Ευρώπη και το σύγχρονο τεχνητό μόρφωμά της, την Ευρωπαϊκή Ένωση. Διότι η ουσία της κυβερνητικής πρότασης για το ασφαλιστικό ενέκειτο στην προσπάθεια διορθωτικής εξυγίανσης του λογιστικού ισολογισμού του (του αναλογιστικού ελλείμματός του) χωρίς αλλαγές διαρθρωτικής φύσης στο Ευρωπαϊκό μοντέλο ασφάλισης. Ακριβώς όπως η λογιστική βελτίωση της εικόνας της Ελληνικής Οικονομίας (η λεγόμενη «ονομαστική σύγκλιση» που δεν είναι ούτε καν ονομαστική αλλά μόνον τεχνητή και εικονική) έπρεπε να επιτευχθεί χωρίς διαρθρωτικές τομές δραστικής απελευθέρωσης των συστημάτων της ανθρώπινης δραστηριότητας που να μεταλλάσσουν την δομή του Ευρωπαϊκού καπιταλισμού (με την παραφθορά που αναπόφευκτα πάσχουν στην χώρα μας οι πιθηκισμοί των Ευρωπαϊκών οργανωτικών δομών). Και ακριβώς όπως ο υποτιθέμενος εκσυγχρονισμός της Νεοελληνικής κοινωνίας έπρεπε να επιχειρηθεί χωρίς μεταβολή του εθνοκεντρικού, μαζοποιητικού, παρεμβατικού, κατευθυντικού Ευρωπαϊκού κράτους της τεχνητής τάξης κανονιστικού υπερκαθορισμού. Στόχοι όλοι αυτοί αντιφατικοί, που δεν μπορούσαν να επιτευχθούν, δεν επετεύχθηκαν, και δεν πρόκειται να επιτευχθούν στον αιώνα τον άπαντα. Τα ισχύοντα εδώ μοντέλα της ασφάλισης, της οικονομίας, του Κράτους δεν χρειάζονται απλώς περιστασιακή θεραπεία, αλλά ολοκληρωτική εγκατάλειψη, και αντικατάσταση με άλλα δυναμικότερα, αποδοτικότερα, δικαιότερα, μοντέλα ελευθέρων συστημάτων υπό φυσική τάξη και αυτοδιευθετούμενη ισορροπία, μοντέλα ανταγωνισμού και αξιοκρατίας, μοντέλα που να βασίζονται στην αξιολογία και θέσμιση του Ελληνισμού και γι' αυτό πλησιέστερα προς την Αμερικανική πραγματικότητα αιχμής. Κατά συνέπεια η Ευρωπαϊκή επιρροή είναι σε όλους αυτούς τους τομείς βαθιά αποσταθεροποιητική.

Οι ίδιοι νοηματικοί άξονες προκύπτουν και από την αντικειμενική ανάλυση του γεγονότος της επίσκεψης του Πάπα στην Ελλάδα και της σημασίας του.

Την Τετάρτη 2 Μαΐου, επαφές υψηλού επιπέδου μεταξύ την Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Βατικανού αποσκοπούσαν να δρομολογήσουν μια στενότερη και ουσιαστικότερη σχέση μεταξύ των δυο εκφάνσεων της ιστορικής Ευρώπης. Ο ρόλος της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας στο Ευρωπαϊκό εγχείρημα Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης είναι κάτι ιδιαιτέρως σημαντικό, το οποίο υπόκειται υπό διάφορες μορφές και ποικίλη ένταση στις διάφορες ουτοπίες του Ευρωπαϊσμού και επανέρχεται κατά καιρούς στο προσκήνιο. Προ δεκαετίας περίπου το θέμα είχε συγκεκριμενοποιηθεί μάλιστα σε μια όλως ιερόσυλο πρόταση, που είχε φθάσει μέχρι το γραφείο του Delors, να «αφιερωθεί» η Ευρωπαϊκή Ένωση στην Παναγία. Ουσιαστικότερα, υπάρχουν εκείνοι οι Ευρωπαῖστες, που πιστεύουν ότι η Έδρα του Αποστόλου Πέτρου μπορεί να χρησιμοποιηθεί στον περιορισμό της Αμερικανικής ηγεμονίας. Σε αυτό βοηθεί η κριτική του Πάπα έναντι του Καπιταλισμού και του Ατομικισμού (και Φιλελευθερισμού). Και σε αυτό συντείνει η προϊδεαζόμενη συγκαταδίκη της παγκοσμιοποίησης από τον Πάπα και τον Αρχιεπίσκοπο κατά την επικείμενη επίσκεψη του πρώτου στην Ελλάδα (Γράφω αυτό το άρθρο την Πέμπτη 3 Μαΐου).

Μια μεγέθυνση του ρόλου της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα αναπαραγάγει και επανενεργοποιήσει το δίπολο Βορρά – Νότου στην νέα «Αυτοκρατορία» της ιστορικής Ευρώπης, το δίπολο που αναπτύχθηκε μεταξύ Γερμανού Αυτοκράτορα και Ρωμαίου Ποντίφηκα στην Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους (το δίπολο

του Ρωμαϊκού και του Γερμανικού στον ίδιο συστατικό τίτλο της). Και έτσι οι σχέσεις των δυο μορφωμάτων της ιστορικής Ευρώπης καλλιεργούνται προσεκτικά, τόσο από την Ευρωπαϊκή Ένωση όσο και από την Έδρα του Αγίου Πέτρου. Η τελευταία έχει μάλιστα βλέψεις που υπερβαίνουν κατά πολύ το περιορισμένο χρονικά και βεβαρημένο ιστορικά μέλλον της πρώτης. Είναι όμως σαφές, ότι η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση κατά το βαθμό και το διάστημα που μπορεί να προχωρήσει, θα προσφέρει μείζονα ευκαιρία ηξημένης επιρροής της Ρωμαϊκής Έδρας στα Ευρωπαϊκά πράγματα. Με την συνεχή και συνεχιζόμενη υποβάθμιση της Γαλλικής σημασίας στην Ευρώπη, και με την οριακή (όπως πάντα) Ευρωπαϊκότητα της Αγγλίας, η Ευρωπαϊστική ενοποίηση (εάν και όσο πραγματοποιηθεί) θα υπόκειται αναγκαστικά υπό την πνευματική σπάθη της Ρώμης και την κοσμική (πολιτικοοικονομική) του Βερολίνου. Αυτό θα ενεργοποιήσει μια βασική ρωγμή της ιστορικής Ευρώπης, μεταξύ του Ρωμαιοκαθολικού Νότου και του Προτεσταντικού Βορρά, η οποία θα επιπροστεθεί στην χωρογραφική διαίρεση και διάκριση μεταξύ Δύσης, Μεσογειακής Ζώνης, Κεντρικής Ευρώπης και Ανατολικής Περιοχής. Οι ρωγμές αυτές παράγουν συνεχώς δυναμικά ανολοκληρωσιμότητας στον χώρο και προκαλούν ανυπέρβλητες ασυμβατότητες μεταξύ των περιοχών που ορίζουν.

Αλλά όπως είπα, ο Ρωμαιοκαθολικισμός και το κέντρο του, η Έδρα του Αγίου Πέτρου, έχει βλέψεις κατά πολύ υψηλότερες από την Ευρωπαϊστική ουτοπία και τις απέλπιδες σημερινές Ευρωπαϊκές τεχνητότητες. Ο Ρωμαιοκαθολικισμός αντιπροσωπεύει μια ζώσα θρησκευτικότητα υψηλού βαθμού αυτοσυνειδησίας και εξαιρετικά ανεπτυγμένης πίστης, διαρθρωμένης σε δυναμικό λόγο. Παράγει ενεργό θεολογία υψηλού επιπέδου. Και υψώνει την σημαία της απόλυτης αλήθειας. Με θεολογικό λόγο αποκαλυπτικό της ουσιαστικής αλήθειας του όντος (σαν πρόθεση και σκοπό), ο Ρωμαιοκαθολικισμός υπερβαίνει τα νεορθόδοξα φληναφήματα της αλογίας που μαστίζουν την σύγχρονη Ορθόδοξη πραγματικότητα και αποτέλεσμα των οποίων είναι η οικτρά υποβάθμιση του ορθόδοξου θεολογικού λόγου. Ο Ρωμαιοκαθολικισμός έχει ζηλευτή οργάνωση που αντλεί το καλύτερο ανθρώπινο δυναμικό της κοινωνίας. Καλλιεργεί στους κόλπους του το πνεύμα και όλες τις πτυχές της επιστήμης της πραγματικότητας. Παράγει και προσφέρει γενική παιδεία υψηλής στάθμης. Με την αγαμία του κλήρου διατηρεί μια περίσεμνη περιωπή στο ιερατικό λειτούργημα. Διακηρύσσει θέσεις που ο άνθρωπος κατά βάθος αποδέχεται, ακόμη και όταν (ή μάλλον τόσο περισσότερο όσο) δεν μπορεί να εφαρμόσει με απόλυτη ή και ικανοποιητική έστω συνέπεια. Έτσι (μαζί με μια ιδιαίτερα εμφαντική πρακτική μετάνοιας και εξομολόγησης) κερδίζει και αυτούς που τις παραβαίνουν. Είναι αλύγιστος σε θέματα όπως η απαγόρευση του διαζυγίου ή των εκτρώσεων, που φαίνονται τόσο αντιτιθέμενα προς το πνεύμα των καιρών. Ο άνθρωπος πάντα θαυμάζει και προσγράφει αγιότητα, στην απόλυτη συνέπεια μιας ολοκληρωμένης θέσης, ακόμη και όταν δεν τον βολεύει.

Η μυστηριακή διάσταση της θρησκευτικότητας εκφράζεται στον Ρωμαιοκαθολικισμό και εκκλησιολογικά: η εγκυρότητα της θεολογικής αλήθειας αγκυρώνεται σε ένα φυσικό σημείο της ανθρώπινης πραγματικότητας, σε μια πόλη (την Ρώμη) και στον Επίσκοπό της (τον εκάστοτε Πάπα), ο οποίος αναλαμβάνει την εξουσία συμβόλου: σε αυτόν αντιπροσωπεύεται ορατά και αισθητά ο Χριστός. Το αλάθητο αποτελεί μια προέκταση αυτού του συμβολισμού (που βεβαιώνει την εγκυρότητα της έκφρασης και διατύπωσης της πίστης). Και η προέκταση θεσμοθετήθηκε για να αποσοβηθεί κάθε νεωτερισμός του λόγου της αλήθειας. Αυτό έγινε όταν ο μοντερνισμός απείλησε την εκκλησιολογία και την θεολογία του

Ρωμαιοκαθολικισμού.

Ο Ρωμαιοκαθολικισμός αποσκοπεί, και προετοιμάζεται για, την πνευματική ηγεμονία (του μεγαλύτερου δυνατού μέρους) της ανθρωπότητας. Συγκεντρώνει δυνάμεις για να επιβληθεί την στιγμή που θα καμφθεί το κυριαρχούν τώρα και αναπτυσσόμενοι πνεύμα της ενδοκοσμικότητας, η αρχή της εγκόσμιας ικανοποίησης και δικαίωσης μέσα από την τελείωση της ανθρώπινης φύσης και από την επιτυχία που οι ικανότητες μιας αυτοπραγματούμενης ανθρώπινης ατομικότητας προκαλούν. Ο Ρωμαιοκαθολικισμός παίρνει συστηματικά θέση και συγκεντρώνει ισχύ για τον πνευματικό, πολιτισμικό αγώνα που θα γεννήσει, και ήδη γεννά, η παγκοσμιοποίηση, η συγκρότηση δηλαδή ενιαίου πεδίου δράσης της ανθρώπινης παρουσίας σε οικουμενικό επίπεδο.

Η Ορθοδοξία, όπως έχω διεξοδικά αναλύσει σε μελέτες μου (για μια συνοπτική τοποθέτηση μπορείτε να συμβουλευθείτε το άρθρο μου στον ΕΘΝΙΚΟ ΚΗΡΥΚΑ της 10/4/1995 «Η Πνευματικότητα της Ορθοδοξίας και τα Πρωτεία Τιμής»), εκφράζει τελείως άλλη αντίληψη της θρησκευτικότητας, όπως και της θεολογίας και εκκλησιολογίας της, από τον Ρωμαιοκαθολικισμό. Το βέβαιον, ασφαλές και ακαινοτόμητον της πίστεως και την ορθοτομία του λόγου της αληθείας εγγυάται το Θείον Πνεύμα και όχι ένας ανθρώπινος θεσμός οσοδήποτε αποτελεσματικά σχεδιασμένος και κανονισμένος. Η εκκλησιαστική οργάνωση είναι τέτοια, ώστε το θείον πνεύμα πάντα να ευρίσκει δίοδο «επιφανείας», να πραγματοποιεί θεοφάνειες: υπάρχει πολυμερισμός, με επισκοπικές συνόδους και την κεντρική σημασία ενός πολύτροπου μοναχισμού (το κοινοβιακό είναι ένα εκ των ορθοδόξων σχημάτων του), και τους θεοφόρους άνδρες, λαϊκούς συχνά ή ήσσανος θεσμικής θέσης κληρικούς. Θα ήταν τραγικό αν ο Ρωμαϊκός νομικισμός των υλικών τύπων (με αποκορύφωμα τον συμβολικό τύπο του αλάθητου) έδειχνε μεγαλύτερη αντοχή έναντι της μοντερνιστικής καινοτομίας από την ελληνική λογική πνευματικότητα της γνώσης, και, ακόμη τραγικότερο, αν έδειχνε μεγαλύτερη δημιουργικότητα στην αντιμετώπιση των επικαιρικών προκλήσεων.

Η προσπάθεια που γίνεται από ορισμένα μέρη να τροποποιηθεί η Ορθοδοξία προς την Ρωμαιοκαθολική κατεύθυνση για να είναι τάχα πιο αποτελεσματική, είναι θεμελιωδώς εσφαλμένη – όσο ήταν και είναι η μηχανιστική υιοθέτηση Ευρωπαϊκών μοντέλων στα «κοσμικά» πράγματα του ΝεοΕλληνισμού. Εξαιρέτως στα πνευματικά, πολιτισμικά πράγματα, συμβαίνει ώστε μέσα και σκοποί, μέθοδος και αποτέλεσμα, αναλυτική διάρθρωση και συνδετική συνοχή να πηγαίνουν μαζί σχηματίζοντας μια οργανική ολότητα. Επιχειρώντας να πάρεις ακόμη και τα τεχνικά ή οργανωτικά όπλα του αντιπάλου, χάνεις την ουσιαστική ταυτότητά σου και αφομοιώνεσαι. Βεβαίως, από το άλλο μέρος, η απάντηση στον κίνδυνο αυτό δεν χωρεί να είναι στην εποχή μας ο οιοδήποτε είδους απομονωτισμός, από την έντρομη φυγή ενώπιον της αντιμετώπισης ισχύος μέχρι την αυτάρεσκη ιδεοληψία του αναδελφισμού. Υπάρχει η κοινή παγκόσμια αρένα και οι «κανόνες του παιχνιδιού» (με την Ηρακλείτεια έννοια του «παιγνίου») υπάγονται όλο και περισσότερο στην μείζονα αρχή της φυσικής διευθέτησης των συνιστωσών δυνάμεων του οικουμενισμού πεδίου σύμφωνα με την ταυτότητα και την δυναμική της ιδιομορφίας των. Το κάθε τι θα έχει την θέση και τον ρόλο που του αξίζει.

Οι διαφορές μεταξύ Ορθοδοξίας και Παπισμού είναι θεμελιώδεις, ουσιαστικές και αγεφύρωτες. Είναι δογματικές, θεολογικές, εκκλησιολογικές, πολιτισμικές, αξιολογικές,

ανθρωπολογικές. Έχουν και χωρολογική βάση. Ευθύς, ως ενεφανίσθαι και εκκυριάρχησε ο Χριστιανισμός ως ενιαία οικουμενική πίστη, το γεωπολιτισμικό δίπολο Ανατολής – Δύσης για το οποίο έχω αναλυτικότερα ομιλήσει, άρχισε να λειτουργεί από τον 4ο ήδη μ.Χ. αιώνα. Το σχίσμα επί Φωτίου και επί Μιχαήλ Κηρουλαρίου αποτελούσε την φυσική έκφραση της ουσιώδους διαφορότητας. Γι' αυτό η ιστορία των σχέσεων των δυο Εκκλησιών έχει σημασία τώρα και θα έχει πάντα. Δεν είναι αναχρονιστικό να μελετάς την ιστορία στην ανάλυση του παρόντος και στην πρόβλεψη του μέλλοντος. Είναι ανεδαφικό να μην την μελετάς. Στην ιστορία αποκαλύπτεται η αμετάβλητη ουσία των ανθρώπινων φαινομένων.

Ο Παπισμός είναι ένα Ευρωπαϊκό φαινόμενο και επομένως ριζικά ξένος προς τον χώρο μας. Με την Ευρωπαϊκή παρακμή, ευελπιστεί όχι μόνον να στηρίξει το εκπνέον Ευρωπαϊκό πνεύμα, αλλά να το οδηγήσει σε νέα οικουμενική πνευματική κυριαρχία. αγρυπνεί και εργάζεται μεθοδικά για τον μείζοντα αυτόν προσβλεπόμενο ρόλο του. Ο Πάπας είναι τεχνητό Ευρωπαϊκό σύμβολο οικουμενικής πνευματικής κυριαρχίας.

Η Ορθοδοξία δεν θα είχε τίποτε να φοβηθεί εάν ευρίσκετο στο ύψος της περιωπής της, και εάν ο Ελληνισμός λειτουργούσε εντός της με τον δυναμισμό που λειτουργούσε όταν εδημιουργείτο το δόγμα και η θεολογία της νέας, τότε, εποχής. Αλλά πάσχει η Ορθοδοξία βαρύτατο υστέρημα. Και ο Ελληνισμός μένει ανενεργός στην ΝεοΕλληνική κακοδαιμονία. Αδρανεί το πνεύμα στον χώρο μας, αφού το καταστήσαμε ανέστιο φυγάδα. Και σ' αυτό δεν φτάνει ούτε ο Παπισμός ούτε οι Τούρκοι ούτε κανείς άλλος, αλλά μόνο εμείς.

Ο Παπισμός είναι αντίθετος προς το πνεύμα του Ελληνισμού, όπως είναι και προς το πνεύμα της Ορθοδοξίας. Είναι επίσης αντίθετος προς το ιστορικό πνεύμα των καιρών μας.

Πώς μεταφράζεται η παραπάνω ανάλυση στα συγκεκριμένα προβλήματα που γεννήθηκαν με την απόφαση για έλευση του Πάπα στην Ελλάδα; Γιατί ο Ελληνικός λόγος δεν ανατέμνει μόνο σωστά την ουσία των πραγμάτων σε θεωρητικό και γενικό επίπεδο – αλλά εξασφαλίζει ταυτόχρονα και την ορθή εφαρμογή της γνώσης στα επιμέρους γεγονότα για την αληθινή εκτίμηση της σημασίας τους.

Ο Πάπας είναι ένα σύμβολο όπως είπα πιο πάνω, με την έννοια που δεν είναι σύμβολο οιοσδήποτε επίσκοπος, αρχιεπίσκοπος ή πατριάρχης της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Η έλευσή του είναι συμβολική, όπως ακριβώς η πομπική είσοδος ενός σταυρού σε ισλαμικό τέμενος. Προκύπτει αβίαστα ότι η έλευση του Πάπα (όπως και η είσοδος του σταυρού στην παράλληλη περίπτωση), εάν έπρεπε να γίνει, έπρεπε να γίνει αφού του αφηρείτο παντελώς ο συμβολικός και τελετουργικός χαρακτήρας της. η εξουδετέρωση του Παπικού συμβολισμού μπορούσε να γίνει πολύ απλά: καμμία δημόσια κοινή εκδήλωση μεταξύ του Πάπα και της Ηγεσίας της Ελλαδικής Εκκλησίας. Μόνο ιδιωτικές επισκέψεις ευγένειας ήσαν δυνατές. Όχι κοινά προσκυνήματα ή ανακοινωθέντα. Και όχι βεβαίως στην φαιδρή ιδέα να του απαγγελθεί από τον Αρχιεπίσκοπο κατηγορητήριο για τα όσα κακά υποτίθεται ότι διέπραξε η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία κατά την ροή της ιστορίας. Όσα έκανε ο Παπισμός τα έκανε για την δόξα του Χριστού, όπως την αντιλαμβάνεται. Και εάν κρίνουμε από τα αποτελέσματα και από το κύρος που έχει σήμερα, θα πρέπει να τα έκανε πολύ καλά. Η παπική συγγνώμη υπό αυτά τα δεδομένα προσθέτει και τον στέφανο της ταπεινοφροσύνης στον επιτυχημένο. Είναι συμβολική και αυτή, όπως το πλύσιμο των

ποδιών των εσχάτων, από την κορυφή της οικουμενικής Εκκλησίας.

Το τι θα έκανε η Ελληνική Πολιτεία εάν η Εκκλησιαστική Ηγεσία κρατούσε την δέουσα στάση είναι αδιάφορο. Η κοσμική τάξη είναι αυτόματη: όσο η Πολιτεία έδινε περισσότερα δικαιώματα στον Πάπα να μετατρέψει μια υποτιθέμενα καθαρά προσκυνηματική επίσκεψη (ενός αρχηγού κράτους) σε ποιμαντική (του παγκόσμιου αρχιερέα), τόσο η αντίδραση της κοινωνίας θα ηύξανε. Όταν κάνεις το σωστό, τα πράγματα διευθετούνται μόνα τους. Και το κάτω-κάτω η περίφημη ιδεοληπτική «συναλληλία» Εκκλησίας και Κράτους απεδείχθη σκύβαλο όταν η Πολιτεία δια του Προέδρου της Δημοκρατίας προσεκάλεσε τον Πάπα στην χώρα χωρίς προηγούμενη συνεννόηση με την Εκκλησία. Ή μήπως υπήρξε προσυνεννόηση με την ηγεσία της Εκκλησίας για κοινούς Ευρωπαϊκούς στόχους και φληναφήματα κατά της παγκοσμιοποίησης; Και τότε γιατί μαζί με την έλευση του Πάπα της Ρώμης στην Αθήνα, συγχρονίζεται η περιοδεία του Πάπα της Κωνσταντινούπολης στην Βόρειο Ελλάδα, αναμοχλεύοντας την πληγή των «Νέων Χωρών»; Η ηγεσία της Ελλαδικής Εκκλησίας δεν αποδεικνύεται καλός θεματοφύλαξ. Με συναισθηματισμούς χωρίς γνώση δεν σώζεται η ναυς. Μόνον ο Λόγος της Αλήθειας εξασφαλίζει την σωτηρία, υπό όλες της τις έννοιες.

Το κείμενο εγράφη πριν την έλευση του Πάπα. Για ό,τι σημαντικό συμβεί κατά την παρουσία του, θα επανέλθω.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΕΘΝΙΚΟ ΚΗΡΥΚΑ"]